

Lysholm Christensen (KRF):

Det foreliggende lovforslag er endnu en opfølgning på Byudvalgets rapport, og den handler om mulighed for omprioritering af visse almennyttige afdelinger. Det er slet ikke så små beløb, der her er tale om, idet der er mulighed for omlægning af omkring 10 mia. kr., og det vil naturligvis betyde en stor besparelse i de afdelinger, der vil gøre brug af dette forslag.

Hvad kan de penge så bruges til? Ja, de kan bruges til nedsættelse af huslejen, de kan bruges til bygningsmæssige forbedringer, til forbedring af friarealer, til økonomisk genopretning, og endelig kan de også bruges til boligsociale initiativer, og det er især det boligsociale, jeg vil hæfte mig ved som noget væsentlig i dette forslag. Andre har hæftet sig voldsomt ved økonomien og pengene i det, men jeg mener, at hovedformålet her er boligsocialt, og derfor er det vigtigt at fremhæve det.

Det er en ægte og effektiv boligsocial indsats over for boligområder, som på forskellig måde og af mange forskellige grunde er belastede. En del af midlerne til disse initiativer kommer så i kraft af denne omprioritering. At der så også på et tidspunkt bliver tale om, at staten skal skyde nogle midler i det, mener vi er udmærket, fordi det kan være med til at styrke disse boligmiljøer.

Det skulle også gerne få den virkning, at man tiltrækker ressourcestærke boligsøgende til disse afdelinger og dermed får en mere afbalanceret beboersammensætning.

Derfor kan jeg ikke lade være med at relatere dette forslag til idégrundlaget bag mit politiske bagland og må konstatere, at det falder altså vældig godt i tråd med vores program; løsningen af boligsociale opgaver er virkelig en meningsfuld opgave. Det gælder selvfølgelig det fysiske boligmiljø, men det gælder bestemt også menneskeligt og forebyggende. Kan vi med dette forslag reducere kriminalitet, hærværk, sygdom og misbrugsproblemer, er pengene bestemt givet godt ud.

I øvrigt er jeg i den situation, at jeg på vegne af tre fjerde dele af regeringspartierne kan give min tilslutning til dette forslag. Det var ikke tre fjerde dele af regeringen, men altså tre fjerdedele af regeringspartierne, idet ordførerne for Centrum-Demokraterne og Det Radikale Venstre ikke kan være til stede. Jeg skal hermed også give disse partiers tilslutning til forslaget.

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg vil begynde med at understrege, at vi har nogle afdelinger inden for den almennyttige sektor, hvor der virkelig er nogle dybe sociale og medmenneskelige problemer. Vi kan lave en analyse og finde ud af, hvilke fejl man begik i 1960'erne, hvis det var i 1960'erne, man begik dem, eller i 1970'erne eller i 1980'erne, men jeg tror, der er mange årsager til de problemer, vi nu er stillet over for.

Hvad gør man så? Jeg mener, vi er nødt til at gøre en indsats, og en sådan indsats tror jeg ikke man kan gøre gratis. Det er altså et samlet udspil, jeg kommer med her, hvor vi både ved huslejenedsættelser, hvor det er det, der er brug for, ved midler til renovering, når det er det, der er brug for, og ved en massiv social indsats, når det er det, der er brug for, eller et mix af disse dele eller andre dele, prøver at løfte de boligområder, hvor der desværre forekommer vold, eller som er truede af begyndende vold og hærværk, og hvor der er mennesker, som er ramt af alkoholmisbrug, eller hvilke ting de nu er kommet ud i, og her prøver at gøre en medmenneskelig indsats. Det er sigtet med dette forslag, som så også koster penge. Det har jeg ikke på nogen måde skjult; der er henvist til side 13 i lovforslaget. Det er korrekt, at det selvfølgelig er et gæt under nogle forudsætninger om, hvordan renten måtte udvikle sig osv., men det er det bedste gæt, og man kan ikke yde en social indsats, uden at det koster noget; det skjuler jeg ikke.

Nu bliver det sådan, at vi i de første år sparer penge på en række områder: boligstøtte osv. Dér vil det altså ikke koste penge. Men det kender vi jo også ved omprioriteringer; dér mærker man det især i de sidste år i forbindelse med afdragene, og dér vil der være nogle rentefordele i begyndelsen, alt efter hvordan tingene er skruet sammen, således man måske kan have en fordel ét år, men på længere sigt kan tabe penge. For det offentlige er der altså tale om en udgift, og den må løbende finansieres år for år, og man må så år for år tage stilling til, hvordan man skal finansiere beløbet. Det er altså 700 mio. kr. over 30 år, så pr. år mener jeg at beløbet er overkommeligt. Men det skal løbende finansieres; det skal der ikke herske nogen tvivl om.

Så vil jeg gerne sige, at det jo ikke er første gang, man foretager en omprioritering. Det